

נערה המאורסה פרק עשירי נדרים ר"ן עה.

עין משפט
נר מצוה

מט ב א ב מ"י פ"ג מהל' נדרים ה"כ ט סמג
לארץ רמב ט"ו ע"כ י"ד
סומן ר"ל ע"כ סמג:

תוספות

ט"א תניא בוות' דר'
א"ר. מלחיה דבר מן
הבזריחא [מייתי רל"ה]
ד"ר"א בשעה מאמר
קאמר: דקתני ר"ע
בין שיעשה בה מאמר
ב' אלא שמעני ל"ר"א
דשעה מאמר ק"י א"ג
ב"ר שאלו ר"א א"ר
מקמיה משנכנסה לרשותו
כ"י עין משפלת לרשותו
א"ר דין שנגמר לו,
משפלת לרשותו דימנה.
והתלמוד א"ר מצא כ"א
תולת הדבר דנגמר, וז"ל
גדריס [א"ר] מפיקא
דימנה קמיה, אלא שפוט
בשעה מאמר א"ר:
מ"א ובשאר דב"ר. דלעיל
(ג:): [א"ר] ח"ב"ר יע"ה
סקילה. גס אחר שעה
זה מאמר, וז"ל כ"ס
[א"ר] וכן בשני יבנות
ולא נכנסו אלה, אלא
א"ר גמרה ל"ס כשאר
א"ר ע"י המאמר, כמו כן
לא יפר ל"ה: בת"ג נ"מ
ד"ר"א. שרצית' ע' מעט
[שרצה] עגמה לחיז
סקילה. דקתני אין יבמה
גמורה לאשה, מדורכי
אשה (ולא) [וגם] הוכר
ארוסה מעט שמסקילה
למד, א"ר ע"כ א"כ לא
יפר דא"ר. ארוסה לא
חזרה ל"ה ר"ע. ומי' כיון
לארסה כ"ש ור"י יבמה
מן התורה דר"ש קונה
גמורה. ולקחה (דכ"ה)
[א"ר] א"ר: א"ר א"ר
חייב עליה סקילה, ומ"א
קאמר ר"ע ל"ר"א אי
אתה מורה שאין חייב
עליה סקילה: בת"ג הא'
לאשתו כל נדר' שתרדוי
פ"י שבא ע"ד שבא. פי'
מחמה שעה (שאמר)
[א"ר] ע"ד שאל: הרי הן
ק"ר"א לא א"ר: וכן לא
שנים נגזר ג' ל"ת, ק"ס,
שע"מ מר"י שאל תפוך
בקיומם, הלכך ה"ל כק"ס
נטעות, לטון הקו"ם. מיהו
היה יכול לפ' לכל לא
א' כלום דעמ' דר"א ולא
לדופרים משום ק"ו ולא
ש"י נ"ג ק"ס, ד"ן
הוא דנקיים נדרי' (כמו)
[כיון] שאלו לנלל איסור
אכל אוחס שאלו בלו לא
ק"ס דנרש"י. הם (ואם)
[א"ר] אחר שקיים יפר.
אבל נ"ך בפירושו נגמר
למחמה דקתני שאלו את
שאל לנלל הק"ס שאלו לא
הפר, ומר"י לעמוד איס'
הוא ל"ה, אלא ע"כ עממא
משום דה"י ק"ס נטעות:
א"ר מ"פ דר"י שבאו
[לכל'ל] א"ר. א"ר שאלו
כבר: לא יפר ש"א באי
ע"י: את שבא לכל'ל
הק"ס. דה"י מר"י שאלו:
ואת שאינם באים לכל'ל
הק"ס. אוחס שאלו נדרי'
ע"י: אינו יכול להק"ס
ל"ה, דה"י ק"ס נטעות:
מ"א מר"י שאלו שרי הפר:

ט טניא כווסיה דר' אמי. לאוקמה [ע"ה]. להא דר' אליעזר כשעשה זה
מאמר: מה אשה שאין לו חלק בה עד שלא תבא לרשותו. דהיינו
ארוסה: משאם לרשותו. היינו משקדשה והיינו לישנא דמשבחת
דאלו נשואין בשלשן כניסה מדבר לכו תנא דתנא [לעיל ע"ה]. עד שתכנס
לרשותו: נגמרה לו. לענין הפרת
נדרים למפרע ולפניה: דא"כ:
אשה שיש לו חלק בה עד שלא תבא
לרשותו. דהיינו יבמה שהיה לו חלק
בה משום זיקה קודם שיעשה זה
מאמר: משאם לרשותו. דהיינו
שעשה זה מאמר אינו דין שנגמר
לו ויהא זכ"א יבם לאסור נדריה
בשמות: כפאר דבירסן כן נדרים.
משאר דברים אמה למד שאין היבם
מפר נדריה שהרי לשאר דברים אינה
כארוסה ואפילו עשה זה מאמר
וכדמפרש לקמן א"ר להפרת נדרים כן
שאינה כארוסו ואינו מפר נדריה
אפילו בשמות: חנל ע"ה כן
ע"ה. על עממא היה דואג מפני שלא
שימש את ר"ע (ד'): מ"א טניא כווסיה
דר' אמי. לאוקמה בשעשה זה
מאמר היכא טניא כווסיה: דקתני
בין שעשה זה מאמר. אלא שמעיה
ר"ע ל"ר"א דבשעה זה מאמר מיירי:
אי נמי מירשא. דקתני משנכנסה
לרשותו נגמרה לו. ה"ל לישנא לכו
דוקא דהוה ליה לאתוי אשה שיש
לו חלק בה עד שלא תבא לרשותו

משבחת לרשותו אינו דין שנגמר לו אלא ריש מילתא נקט: מ"א כשאר
דברים כן נדרים דקתני. מ"א נינהו אותן דברים דקא יליף נדרים
מינייהו: שאין חייבין עליה סקילה. שאין חייבין על היבמה סקילה
ואפילו עשה זה מאמר. אלא לא ע"י מאמר דיבמה כקדושין
לארוסה: מפנישן נמי דיקא. דמחויב סקילה קא מייתי רל"ה:
כשם שארוסה גמורה לאשה מפר לא לחמד ולא לשני' דא"ר דק"ל
הלכה ק"ל כ"ע דלכו מפר לא הך ברייתא א"כ בתר דליתיה לה
א"ר. היבמה גמורה לאשה שאין חייבין עליה סקילה כנערה המאורסה
וכיון דקלסיה בן עזאי לר"ע וחניהו לר"א ור' יהושע דצינא דלא אהדרו ליה מידי נקטינן כווסיה וכן פסק הרמב"ן ז"ל. ומסתפקא לה
כיון דיבס לא מני מפר א"כ במקום יבס מן הארוסין אי מני מפר או לא ולא ידענא אכרעותא דהא מילתא. מיהו מסתברא לי דנדרים
שנדרי בבית א"כ או בעורה ארוסה מני מפר לה דלא ה"ל היבא לירוס מתה העבל ומרוקנה רשות לא"כ והכא כיון דלא זכי יבס
בנדרי יבמה כמאן דליתיה דמי. וממה שפרסתי למעלה (דף ע"ה): בשם רבותי צעלי התוס' ז"ל בזה"ל דב"ש סברי שבדריס נמי שגראו לארוס
מרוקנה רשות לא"כ כ"ל כן דהוא לפי פירושו ז"ל שפירוש ז"ל משום דקיון דניראו לארוס ראשון לא זכי זהו ארוס אחרון וא"כ דליתיה לארוס
אחרון כמאן דליתיה דמי וכיון דקמאן דליתיה דמי ק"ס ליה א"כ באלו א"ר א"ר נשי' וליכא ארוס אלדין נמי יבס כ"ל דלא זכי בנדרי ארוס
ראשון א"כ מני מפר. מיהו בנדריס שנגרה ברשות יבס אחי משפכה לי. והו מה שנראה לי בזה ולענין מעשה נדרי ע"ה דב"ר דב"ר הרשונים
ז"ל: בת"ג האומר לאשם וכו' מכאן ועד שאבא ממקום פלוני. מאותה שעה שאכל מלאך ועד שאבא ממקום פלוני. והיינו דקתני מכאן
ולא קתני מיום זה לפי שאין דעתו אלא מיום שיצא מכאן ומש"ה לא מפר לה מהשתא דחייש דלמא צעורו אלאה מדור נדרים שירצה
בקיומן וכדפרשית לעיל (דף ע"ה). בזה"ל דהואמר לאשם וכו'. דדוקא לענין הפרה אמר ר"א מופר משום ק"ו
דידיה כדמפרש ואז"ל (ו) ולענין הקמה אדרבה היא הנאותה) אם הפר נדרים שאלו לכלל איסור שהם חזקים ביותר שכבר חלו לא יפר נדרים
שאלו בלו לכלל איסור ולא חמייר כולי האי אכל לענין הקמה אדרבה דנהי דאשכחן דנדרים שחלו דחמיירי מני לקיומי מאן לימא לן הכי
בנדריס שעדיין לא חלו דלא אלמי: אם שאל לנלל הק"ס. נדרים שחלו: לא צא לנלל הק"ס. נדרים שאלו חלו: לא צא לנלל הפ"ר. דא"ר ג'
דאיכא ק"ו בעל כרחך הק"ס הכתוב: ג' ל"ר"א מיהל חיינן ובעלנן. ל"ר"א דאמר דמני מפר נדריה קודם שתדור מי אמרינן דלואן נדרים
שנדרה לאחר הפרה חייני דהפרה לא נעבצא בזה ומיהו בטלי להו מיד או דלמא לא חייני כלל כיון שפרר לה קודם שנדרה: ו) דהפיס
אחרונה בדין נדרא. כגון שנדרה היא בנזיר וצא אחר ולאחר ואני כמוה אי אמרת חיינן ובעלנן היא תפיסותא דנהי דבטלי להו מיד
אפי' הכי כיון דחייני מני מתפס בזה דכי אמר ואני כמוה אחרני נזירה דקאמרה קאמר ואני לא חייני ליכא חששא הלכך לא הויה התפסה.
ומקשו הכא ואפי' תימא חיינן ובעלנן הכי מני מתפס מ"א שגא ממא"י דבע"ל לן ב"רס מיליתין (דף ע"ה): היכא דמנח בשר שלמים לאחר
וזיקת דמני קמיה והתפס ביה בשר אחר ואמר זה כזה דא"ר א"ר לן אי דמעיקרא קמתפס ואסור או דהיתירא דהשתא קמתפס ושרי
ומסקנה דהיתירא קמתפס איכא למימר דלא דמי דאמר זה כזה ומש"ה אמר דכמו שהוא ע"כ נקטין קאמר אכל הכא שזו
אומרת רביני נזירה והיא ומש"ה אמר ואני משמע דהיא דבנזירות דקאמרה קמתפס והכי מוכחא סוגיין דנזירות שנכחמו בסמוך
כ"ה' ומקשו לה הכא וגיה דחיינא התפס מ"א הו נמי דקיון דאתפס זה כי אצטיל נדרה קמא אצטיל נמי האי דלויא דאתפס הכי
הוא כדמתן בפ' מי שאמר (מ"ד כ:). רביני נזיר ושמע חזירו ואמר ואני כולן נזירין הותר אחר הותר כולן ולעיל נמי בפ' ד'
נדרים (דף כו. וסו. כמשנה) אמר דבשלתאן זה בזה הותר הראשון הותרו כולן ולאו קושיא היא כלל דלא חיתמר הותר א' מהן הותרו
כולן אלא ביהתר חכם שעוקר הגדר מעיקרו הלכך כל שהותר א' מהן אגלי מילתא שלא היה כאן נדר מעולם וצטלה לה התפסה דבתרא
אכל צעל שאינו עוקר למפרע אלא מכאן ולהבא א"ר פ' שהותר הראשון איך בלאו קמיהו קיימי שאין התפסה שלהם צטלה בכך וגמרה היא

ט טניא כווסיה דר' אמי. לאוקמה [ע"ה]. להא דר' אליעזר כשעשה זה
מאמר: מה אשה שאין לו חלק בה עד שלא תבא לרשותו. דהיינו
ארוסה: משאם לרשותו. היינו משקדשה והיינו לישנא דמשבחת
דאלו נשואין בשלשן כניסה מדבר לכו תנא דתנא [לעיל ע"ה]. עד שתכנס
לרשותו: נגמרה לו. לענין הפרת
נדרים למפרע ולפניה: דא"כ:
אשה שיש לו חלק בה עד שלא תבא
לרשותו. דהיינו יבמה שהיה לו חלק
בה משום זיקה קודם שיעשה זה
מאמר: משאם לרשותו. דהיינו
שעשה זה מאמר אינו דין שנגמר
לו ויהא זכ"א יבם לאסור נדריה
בשמות: כפאר דבירסן כן נדרים.
משאר דברים אמה למד שאין היבם
מפר נדריה שהרי לשאר דברים אינה
כארוסה ואפילו עשה זה מאמר
וכדמפרש לקמן א"ר להפרת נדרים כן
שאינה כארוסו ואינו מפר נדריה
אפילו בשמות: חנל ע"ה כן
ע"ה. על עממא היה דואג מפני שלא
שימש את ר"ע (ד'): מ"א טניא כווסיה
דר' אמי. לאוקמה בשעשה זה
מאמר היכא טניא כווסיה: דקתני
בין שעשה זה מאמר. אלא שמעיה
ר"ע ל"ר"א דבשעה זה מאמר מיירי:
אי נמי מירשא. דקתני משנכנסה
לרשותו נגמרה לו. ה"ל לישנא לכו
דוקא דהוה ליה לאתוי אשה שיש
לו חלק בה עד שלא תבא לרשותו

משבחת לרשותו אינו דין שנגמר לו אלא ריש מילתא נקט: מ"א כשאר
דברים כן נדרים דקתני. מ"א נינהו אותן דברים דקא יליף נדרים
מינייהו: שאין חייבין עליה סקילה. שאין חייבין על היבמה סקילה
ואפילו עשה זה מאמר. אלא לא ע"י מאמר דיבמה כקדושין
לארוסה: מפנישן נמי דיקא. דמחויב סקילה קא מייתי רל"ה:
כשם שארוסה גמורה לאשה מפר לא לחמד ולא לשני' דא"ר דק"ל
הלכה ק"ל כ"ע דלכו מפר לא הך ברייתא א"כ בתר דליתיה לה
א"ר. היבמה גמורה לאשה שאין חייבין עליה סקילה כנערה המאורסה
וכיון דקלסיה בן עזאי לר"ע וחניהו לר"א ור' יהושע דצינא דלא אהדרו ליה מידי נקטינן כווסיה וכן פסק הרמב"ן ז"ל. ומסתפקא לה
כיון דיבס לא מני מפר א"כ במקום יבס מן הארוסין אי מני מפר או לא ולא ידענא אכרעותא דהא מילתא. מיהו מסתברא לי דנדרים
שנדרי בבית א"כ או בעורה ארוסה מני מפר לה דלא ה"ל היבא לירוס מתה העבל ומרוקנה רשות לא"כ והכא כיון דלא זכי יבס
בנדרי יבמה כמאן דליתיה דמי. וממה שפרסתי למעלה (דף ע"ה): בשם רבותי צעלי התוס' ז"ל בזה"ל דב"ש סברי שבדריס נמי שגראו לארוס
מרוקנה רשות לא"כ כ"ל כן דהוא לפי פירושו ז"ל שפירוש ז"ל משום דקיון דניראו לארוס ראשון לא זכי זהו ארוס אחרון וא"כ דליתיה לארוס
אחרון כמאן דליתיה דמי וכיון דקמאן דליתיה דמי ק"ס ליה א"כ באלו א"ר א"ר נשי' וליכא ארוס אלדין נמי יבס כ"ל דלא זכי בנדרי ארוס
ראשון א"כ מני מפר. מיהו בנדריס שנגרה ברשות יבס אחי משפכה לי. והו מה שנראה לי בזה ולענין מעשה נדרי ע"ה דב"ר דב"ר הרשונים
ז"ל: בת"ג האומר לאשם וכו' מכאן ועד שאבא ממקום פלוני. מאותה שעה שאכל מלאך ועד שאבא ממקום פלוני. והיינו דקתני מכאן
ולא קתני מיום זה לפי שאין דעתו אלא מיום שיצא מכאן ומש"ה לא מפר לה מהשתא דחייש דלמא צעורו אלאה מדור נדרים שירצה
בקיומן וכדפרשית לעיל (דף ע"ה). בזה"ל דהואמר לאשם וכו'. דדוקא לענין הפרה אמר ר"א מופר משום ק"ו
דידיה כדמפרש ואז"ל (ו) ולענין הקמה אדרבה היא הנאותה) אם הפר נדרים שאלו לכלל איסור שהם חזקים ביותר שכבר חלו לא יפר נדרים
שאלו בלו לכלל איסור ולא חמייר כולי האי אכל לענין הקמה אדרבה דנהי דאשכחן דנדרים שחלו דחמיירי מני לקיומי מאן לימא לן הכי
בנדריס שעדיין לא חלו דלא אלמי: אם שאל לנלל הק"ס. נדרים שחלו: לא צא לנלל הק"ס. נדרים שאלו חלו: לא צא לנלל הפ"ר. דא"ר ג'
דאיכא ק"ו בעל כרחך הק"ס הכתוב: ג' ל"ר"א מיהל חיינן ובעלנן. ל"ר"א דאמר דמני מפר נדריה קודם שתדור מי אמרינן דלואן נדרים
שנדרה לאחר הפרה חייני דהפרה לא נעבצא בזה ומיהו בטלי להו מיד או דלמא לא חייני כלל כיון שפרר לה קודם שנדרה: ו) דהפיס
אחרונה בדין נדרא. כגון שנדרה היא בנזיר וצא אחר ולאחר ואני כמוה אי אמרת חיינן ובעלנן היא תפיסותא דנהי דבטלי להו מיד
אפי' הכי כיון דחייני מני מתפס בזה דכי אמר ואני כמוה אחרני נזירה דקאמרה קאמר ואני לא חייני ליכא חששא הלכך לא הויה התפסה.
ומקשו הכא ואפי' תימא חיינן ובעלנן הכי מני מתפס מ"א שגא ממא"י דבע"ל לן ב"רס מיליתין (דף ע"ה): היכא דמנח בשר שלמים לאחר
וזיקת דמני קמיה והתפס ביה בשר אחר ואמר זה כזה דא"ר א"ר לן אי דמעיקרא קמתפס ואסור או דהיתירא דהשתא קמתפס ושרי
ומסקנה דהיתירא קמתפס איכא למימר דלא דמי דאמר זה כזה ומש"ה אמר דכמו שהוא ע"כ נקטין קאמר אכל הכא שזו
אומרת רביני נזירה והיא ומש"ה אמר ואני משמע דהיא דבנזירות דקאמרה קמתפס והכי מוכחא סוגיין דנזירות שנכחמו בסמוך
כ"ה' ומקשו לה הכא וגיה דחיינא התפס מ"א הו נמי דקיון דאתפס זה כי אצטיל נדרה קמא אצטיל נמי האי דלויא דאתפס הכי
הוא כדמתן בפ' מי שאמר (מ"ד כ:). רביני נזיר ושמע חזירו ואמר ואני כולן נזירין הותר אחר הותר כולן ולעיל נמי בפ' ד'
נדרים (דף כו. וסו. כמשנה) אמר דבשלתאן זה בזה הותר הראשון הותרו כולן ולאו קושיא היא כלל דלא חיתמר הותר א' מהן הותרו
כולן אלא ביהתר חכם שעוקר הגדר מעיקרו הלכך כל שהותר א' מהן אגלי מילתא שלא היה כאן נדר מעולם וצטלה לה התפסה דבתרא
אכל צעל שאינו עוקר למפרע אלא מכאן ולהבא א"ר פ' שהותר הראשון איך בלאו קמיהו קיימי שאין התפסה שלהם צטלה בכך וגמרה היא

ט טניא כווסיה (ו). ממאי משכחינן הכא דתניא כווסיה דר' אמי
דשעשה זה מאמר פלוגי: מדקתני ר"ע אומר כלום חלקנו בין יבס
כו' בין שעשה זה מאמר וכו'. מכלל דשמעיה ליה לר"א דאמר
דשעשה זה מאמר יפר ואהאי מהדר ליה ר"ע הכי: א"ר. מדקאמר
ר' אליעזר צרישא משנכנסה לרשותו
נגמרה לו אשה שיש לו חלק בה וכו'
אינו דין שנגמר לו ואי דלא קדיש דלא
עשה זה מאמר מ"א נגמרה לו איכא:
אי אשה מודה. שאפילו עשה זה
מאמר שאין חייבין עליה סקילה
כנערה המאורסה הלכך לגבי נדרים
נמי לא הו כארוסה ואהאי אינו כולי
להפר לה: מפנישן נמי דיקא. ככ"ז
א"ר (ו) טעמא דר"ע דלמר בב"ריתא
וכשאר דברים כן נדרים משום סקילה
הוא דקאמר: דקתני אין היבמה
גמורה לאשה. מדקא קרי לה
ליבמה אשה אלא ששעשה זה מאמר
עסקינן ומדאמר הכי דאיכא נמי
להקיש לארוסה שמע מינה דמשום
סקילה הוא דקאמר ר"ע דלכו מפר
כשם שמפר לארוסה: בת"ג ה"ה
הן קיימי לא אמר כלום. דנדרים
שאלו בלו לעולם אינו יכול לקיים:
שאלו לנלל איסור. שכבר נדרה
וקא חייב עליה אפילו הכי מפר כ"ש
דמפר אותן שאלו בלו לכלל איסור
כשיבאו דעדיין לית בהו מששא. אכל
לענין קיום אי אפשר שיהיו כן
דנדרים שכבר בלו לכלל איסור דין הוא שיקיים הלכך לא אמר כלום
לדברי הכל: אם שאל צא לנלל הק"ס. שעדיין לא בלו לעולם ואי
אפשר לקיימו דקתני דכי אמר הרי הן קיימיין לא אמר כלום:
אינו צא לנלל הפ"ר. דלכו יכול להפר: ג' מ"א מיהל חייני. עליה
ובטלי לאחר משום (ו) דהפרה קודם לכן: או דילמא לא
חייני כלל. דהפרה דבעד קא מניחא ללא חיינא עליה שם נדר:

ג' א"ר איבעיא להו [ל"ר"א] מיהל חייני נדרי אשתו ובב"א. פי' שספקה לה נדרי שעתידה לדור [מיתל חייני] ובטלי, מי אמרינן דחייני ובטלי אחר שחלו שרי הפר:

(א) לעיל ע"ה: מ"ד י"ב.
(ב) [לקמן ע"ה]: א) ושי'ן
ע"ה לדף ע"ה: (ד) ע"כ
שי'ן לדף הקודם: (ה) [כ'ן
זה טעמו הדפוס: (ו) ושי'ן
לע"ה:]

תורה אור השלם

1. כל גדר וכל שבועת
אסור לענת נפש אישה
יקיימו ואישה יפטר:
במדבר ל יד

הגהות הב"ח

(א) ג"מ מדקתני בן
שעשה: (ב) רש"י ד"ה
ומאי מנא כווסיה דרבי
אמי ממאי: א) ד"ה
ממניין וכו' דטעמא וכו'
מדקא קרי ליבמה אשה
אלמא וכו' ומדקאמר
הבא דלמא ל"ל הדין:
(ד) ד"ה מיתל וכו' משום
דהפר:

מוסף רש"י

כל הנדרים כו' הרי הן
קיימיין לא אמר כלום.
דעדיין לא צא לנלל לעולם
והיחזיק יכול לקיימו [ע"ה]
ע"ה: לא בא לכלל הק"ס
לא בא לכלל הפ"ר.
הלכך לא מני מפר אלא
לאחר שמרה שאלו לכלל
הק"ס [לקמן ע"ה].

פירושי הרא"ש

הקתני בהן שיעשה
ד"ב מאמר ב"ח מכלל
דשמעיה ליה לר' אליעזר
דלית' בשעשה זה
מאמר: דקתני משנכנסה
לרשותו. דמשבחת לרשותו
אחר שכבר יש לו חלק בה
היינו מאמר: בת"ג הרי
הן קיימיין לא אמר כלום.
כדפרשית לעיל דהוה ליה
קיום נטעות לפי שיש
נדרים שאלו תפוך ור"י
אליעזר מניין פירש כאן
עוד טעם אחר שקיים
נדרים שאלו לכלל איסור
מאותם שאלו בלו לכלל
איסור מיהו זריכים את
לעם הראשון דהא ריבן
קאמרי דנדרים שלעתיד שאלו
שאלו בלו לכלל הק"ס לא
באו לכלל הפ"ר ומנא להו
לריבן דנדרים שלעתיד שאלו
באו לכלל הק"ס דהא לא
אמרן ק"ו אלא ע"כ משום
דהו כמו קיום נטעות:
את שבאו לכל'ל חנל.
היינו נדרים שכבר חלו:
ג' מ"א מיהל חייני ובב"א.
אוחס נדרים שחלו כבר
לאשמו שנגמרה אותם חלו
ומנעטלו לאחר או לא
חייני כלל: